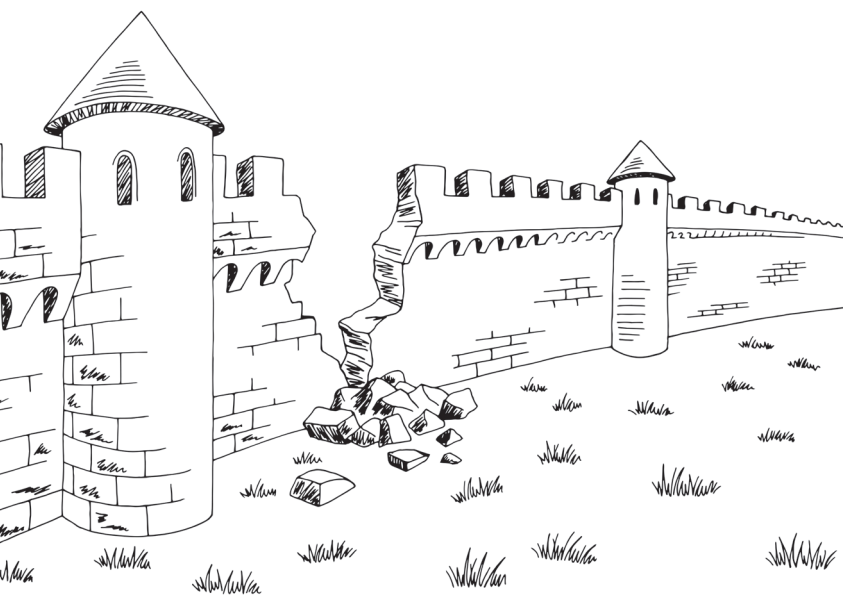

**Deli Dervif Aybaba
ve**

Dipsiz Kuyu

Çaęan Dikenelli

İpşirler Kahvesi Ziyaretçileri

Tophane'deki gedikli İpşirler Kahvesi'nin üstüne koyu gri, tombul bir bulut çökmüş, martılar ortalıktan çekilerek limanı bir avuç kargaya bırakmıştı. Çınar ağacına asılı kafeslerdeki sakalar canhıraş ötmekteydi. Yağdım yağacağım diye tepelerinde bağrıışan kabız buluta bir kez daha bakıp şüpheli gözlerini aşağıya indirdi Sahab. İç sıkıntısına sebep garipliği gökte ararken yerde bulmuştu. Vay anasını! Teşkilatın sinirli bodur kethüdası Çapar Mahmud havuzun ilerisinde bir masaya ilişmiş, kan çanağı gözleriyle bıldırcın kokusu almış av köpeği gibi etrafı kolaçan ediyordu. Ağzından fırlayan billur sularla, fiskiyedeki bebek, sanki bu nemrut âdemoğlunun kavuğuna tükürüyormuş gibi görünüyordu. Belki de sıkıntının kaynağı yanındaki Cinci Ubeydi'nin nemrut suratı ya da karanlık gözaltlarıydı... Sivri külahı ve cübbesiyle orada unutulmuş bir şemsiyeye benziyordu. Dudaklarındaki beyaz izi görünce, kahveyi batılı Hristiyan şeytanların komplosu sayarak kupasına süt koydurduğunu anlayıp "Hey Allahım" dedikten sonra ekledi Sahab, "Efendim, burada garip bir şeyler dönüyor."

"Teşkilatın da gevşemeye ihtiyacı var" dedi Şeker Efendi, onları çoktan fark ettiğini belirten baş hareketiyle.

"Valla ben bilmem" dedi Sahab. "Başka yer mi yok... Aha!" Tam da o anda teşkilatın başı Acem Bin Mehmed'in de çitin yanına çöreklediğini görmüştü. Dişsiz ağzıyla geviş getirirken, kötürüm, yaşlı bir hipopotam taklidi yapıyor gibiydi.

"Yahu, sakın ol" dedi Şeker Efendi az evvelki bilmişliğini tekrar ederek...

İki masa ilerilerinde Kadırgalı Bekir, eski asker arkadaşlarıyla özlem giderirken içkiyi fazla kaçırmış, dili dolaşma-

ya başlamıştı. Hatta onu dinlerken Sahab'ın aklına, dili buza yapışsa da havlamaya çalışan bir köpek geldiğine göre, fazla lafı da az gelebilirdi. Koca eliyle karşısındaki diğer sarhoşun alnına pat pat vuruyor fakat geriye gidip tekrar yerine dönen kafanın sahibi gülmeye devam ediyordu.

“Kimler sakindir bilir misin efendim?” diye sordu Sahab.
“Kimlermiş?”

“Bir orangutanın bile çarşafa sarınıp kendilerini gözetlemeye gelmediği kişiler.”

Dönünce Acem Bin Mehmed'in karşısında, kara çarşafın içinde olsa da devasa vücudunu saklayamayan Golya'yı fark etti ve akabinde, “Allah Allaaah!” dedi. Bu tanımlanamaz garip şey nasıl gözlerden kaçabilirdi ki? “Hakkaten de bir acayip iş” diye mırıldandı ardından. “Onu hiç teşkilatın dışında görmemişim.”

“İçimdeki his, daha en acayibini görmedik diyor” dedi Sahab.

Kadırgalı Bekir, “Hah hah ha!” diye bir kakhaha patlatıp sandalyesinden yere düşünce bir an dikkati dağılan Sahab, gözlerini kahvenin girişine çevirdiği anda elini alnına vurarak “İşte!” diye bağırdı. “Biliyordum. Geliyor gelmekte olan...”

“Yahu, daha ne...” diye söze başlamışken durdu Şeker Efendi. Yaşlılardan oluşmuş, sayıları elliye yakın o garip sürünün içeriye doluşup masalarına doğru ilerlediğini görmüştü. Üstelik bazıları, parmaklarıyla ayıp olur falan diye düşünmeden kendilerini işaret etmekteydi.

Çevrelerinin sarılması da uzun sürmedi. Her ne kadar ihtiyar boğazları boğuk bir perdeden işlese de, hep bir ağızdan konuşmaya başladıklarında doğan kargaşadan yerlerde kırıntı peşinde dolaşan kargalar bile rahatsız olup havalandı. Birkaç cümle işitmişti ki, “Yok devenin nalı!” diye ciyaktadı Sahab.

“Rüyada mı? Hepiniz mi?” diye sordu Şeker Efendi onları tek tek süzerek.

“He ya” dedi Hayrullah Baba, heyecanlı bir sarsılmayla pala bıyıklarını titreterek. “Herifçioğlu nicedir canımıza okuyor, yüce Allahım dualarımızı kabul eyledi ki dün gece seni rüyamıza soktu.”

“Kurtarıcımız sensin, lamı cimi yok” dedi yaşlı tenekeçi Hayreddin.

“Nooluyor ulen fırıldakçı herifler?” diye bağırdı tepelelerinde bitivermiş Kadırgalı Bekir. “Hangi heriften bahsediyorsunuz?” Ayakta zor durduğu için koca eliyle Sahab’ın boynunu sıkıca kavramak zorunda kalmıştı. Karşısındaki beylerin bir hayli yaşlı olması eski arkebüzücü yeniçerinin üzerinde fazla bir etki bırakmamış olmalıydı.

“Abracı Hasan ve adamlarından, kimden olacak” diye hırıltılı sesiyle bağırmaya çalıştı doksanlık bir herif.

“Milletin canına okuyor, hamamı ele geçirmişler, gelen geçen herkesi haraca bağlıyorlar, vallahi de bittik, billahi de bittik” dedi bir başkası.

“Epi topu iki akçe vereceksiniz ulan Allah’sız herifler, ne rahatsız ediyorsunuz bizi içki içerken” diye çemkirdi Kadırgalı Bekir, z’leri ç’leri birbirine dolayarak.

“Yahu dur” dedi Şeker Efendi.

“Bizi senden başkası kurtaramaz oğlum” dedi Hayrullah Baba neredeyse ağlayacakmış gibi. “Rüyada gördük. Çaremiz de sensin, dermanımız da sen.”

“Sadece rüya da değil, geçen gün Abracı Hasan suratıma bir tokat aşk etti, bir anda aklıma senin yüzün düştü” diye ciyakladı bir başka ihtiyar.

“Kalk kalk, gidelim çabuk” dedi Sahab, Şeker Efendi’nin camadanından çekistirerek. “Bu işin sonu kötüye varacak.”

Onu takmadan konuştu Şeker Efendi. “Allaallaaa, ne garip iş bu yahu?” Göbeğini hoplatarak gülüp devam etti sonra. “Neyse, madem bu serseri köftehorlar rahat durmuyor, biz de gidip iki çift laf edelim hele.”

“Senin gitmene gerek yok oğlum” dedi Hayrullah Baba.

“Düşündük taşındık, en hayırlısının senin adına ona mektup yazmak olduğuna karar verdik. Birazdan burada olur sanırsam.”

“Neee?” diye bağırarak alına bir tokat çarptı Sahab.

Ve o anda bir ses patladı havada.

“Çekilin ulen önümden ciğersiz moruklar. Te neredeymiş beni şikâyet ettiğiniz o hamamcı oğlanı hergele! Ha?”

Abracı Hasan, bu irikıyım, elleri kürek misali, yüzü un eleği, topaç burunlu herifçioğlu olmalıydı. O aralarından geçerken, ihtiyarlar tırpanla kesilen başaklar gibi yanlara uçuyordu. Ve masanın başına varıp kaşlarını çatarak maymunsu gözlerini birbirlerine biraz daha yaklaştırıp elindeki mektubu Kadırgalı Bekir’in suratına fırlattı.

“Sen misin len beni tehdit eden lubunya!” Bekir, pancara dönen yüzünü sıvazlayarak, “Allaaah” diye bir nara patlatacakken Şeker Efendi elini arkadaşının göğsüne koyup ayağa dikildi.

“Benim.”

“Yaa, demek sensin.”

“Ben de onu demiş idim” diye cevapladı Şeker Efendi sakın bir gülüşle.

Her tarafları yara bere içinde ona yakın serseri adamının önünde heybetli duruşu yetmiyormuş gibi göğsünü biraz daha şişirip bıyıklarını burarak, “O hâlde, ölümlerden ölüm beğen bakalım. Seni lime lime mi kıyayım, soğan gibi ince kıyım mı doğrayayım, satırla kuşbaşı mı keseyim?” dedi.

“Sen en iyisi bu ihtiyarlardan özür dile de hamamında keseciliğe geri dön” dedi Şeker Efendi.

“Eh, battı balık yan gider” dedi Sahab, hayata küsmüş bir tavırla. “Kaderimiz böyleymiş.”

“Uleeeen, anamı kesen ben, babamı kesen ben, bacımı kesen ben, şimdi senin” diye, elini belindeki kabzaya atarak nazıkçe lafa girdi Abracı.

Kadırgalı da davrandı piştovuna fakat o anda birden kimsenin beklemediği bir şey oldu. Öyle bir yağmur boşanmıştı ki, tehditler küfürler, daha da ne denmişse hepsi laga laga seslerine dönüşüverdi. Koskoca iki el bulutları tutup birden sıkılmışçasına yağın sağanaktı bu. İhtiyarlar da ser-seriler de görünmüyordu artık. Abracı elini tabancasından, Şeker Efendi’de belindeki tokmaktan çekti ve yağmur bir anda rüyaymışçasına çekiliverdi, geride yüzlerce sıırıslıklam zavallı bırakarak.

Abracı ıslak yüzünü sıvazlayıp silerken ağzındaki sularını yere tükürdü ve pis bir bakışla, “Yarın” dedi. “Seni Hendek’te bekliyorum. Teke tek çözecez bu işi. Var mısın?”

“Varım. Hangi vakit”

“Öğlen.”

“Sizinle de sonra görüşeceğiz!” Dönüp yaşlıları ittirerek, bazılarının başına tokat çarparak yürüyüp ortalıktan yok oldu Abracı.

“Hakikaten çok garip” dedi Şeker Efendi gözleri sokağın sonuna dikili.

“Tamam ulen, sorun yok” dedi Kadırgalı Bekir. “Anladığım, yarına kadar vakit var, ben masaya dönüyorum.” Giderken zorla dönüp ekledi, “Sen onu tek elinle parça pinçik edersin zaten alimallah.”

Sahab’ın onlara katılacak hâli yoktu. Gözleri kahve sakinlerini tarayıp duruyor, bir türlü bulamıyordu teşkilatın ortalıktan toz olmuş uğursuz yüzlerini...